התן והסלע

אגדת ילידי אמריקה האינדיאנים
סיפר סאנג'יט

ביום שמש אחד יצאו תן ושועל לטיול. הם עלו לגבעה. היה חם מאוד והם החליטו לנוח. התן הצביע על סלע גדול. "שועל" אמר "הנה סלע מתאים. בוא ונוח כאן." הוא פרש את שמיכתו על הסלע והם נשכבו שם זה ליד זה.
אחרי שנחו ורצו להמשיך בדרך, התן החליט כי קשה לו לסחוב אתו כל הזמן את השמיכה. היא הייתה כבדה וחיממה אותו יותר מדי בהליכה. הוא אמר לסלע "תודה שנתת לנו לנוח עליך, סלע. אני משאיר לך את שמיכתי במתנה והיא תגן עליך לפני גשם ושלג."
הם ירדו עכשיו מהגבעה, אך לא הרחיקו לכת כשעננים הסתירו את השמש וטיפות גשם גדולות התחילו לרדת מהשמיים.
אמר התן לשועל "לך וקח את השמיכה שלי מהסלע. אנו זקוקים לה עכשיו."
השועל הלך וביקש מהסלע שיתן לו את השמיכה, אבל הסלע אמר בקול העמוק שלו "לא! זו הייתה מתנה ואני זקוק לה כדי שתגן עלי מהגשם."
התן התרגז כשהשועל סיפר לו מה אמר הסלע. הוא רץ חזרה לגבעה. "סלע. אתה אנוכי וכפוי טובה. כל השנים האלה שכבת כאן ולא היה מה שיגן עליך. כמה טיפות גשם לא תזקנה לך, ולי קר, אני נרטב ואני זקוק לשמיכה" והוא חטף אותה חזרה.
התן והשועל ישבו תחת השמיכה והיא שמרה עליהם מגשם ומקור. הסלע היה רטוב וקר.
כשהגשם הפסיק לרדת השמש הציצה מבין העננים כדי לראות האם היא חסרה למישהו. אך אז האדמה התחילה לרעוד ולרעוש ומפסגת הגבעה בא קול פיצוץ.
"שועל, לך ותראה למה האדמה רועדת" אמר התן.
השועל רץ לגבעה ומיד חזר בצעקה "תן! תן! רוץ מהר! רוץ! הסלע בא לקחת את השמיכה בחזרה!"
השועל קפץ לתוך מאורה של דביבון, אך היא

הייתה קטנה מדי והזנב שלו בלט החוצה. הסלע התגלגל מעל פתח המאורה, דרס את הזנב, וזה נעשה לבן. עד היום נראה קטע לבן בקצה זנבו של שועל.
התן רץ מהר כמה שרק יכול היה. הוא הגיע לנהר, שחה לצדו השני ואז אמר "עכשיו אני בטוח. הסלע לא יכול לשחות. אם הוא ילך אחרי הוא ישקע בנהר.
אבל הסלע נכנס לנהר והתחיל לשחות. התן הופתע מאוד. הוא טיפס על הגדה ורץ ליער.
"העצים הגדולים האלה יגנו עלי" הוא נשם כבדות.
אבל הסלע הלך בעקבותיו ודרס את העצים. "לך מכאן, תן!" קראו העצים "לפני שהסלע יהרוס את כולנו."
התן רץ מהיער ואל הערבה, ושם ראה שני דובים.
"עזרו לי! עזרו לי!" צעק "הסלע רודף אחרי."
"נעצור אותו" נהמו הדובים.
הדוב הראשון הושיט את כפו כדי לעצור את הסלע, ואבל הסלע שבר לו את הכף. "יוווו" הוא קרא מרוב כאב. הדוב השני נעמד מול הסלע וזה עלה עליו ושיטח אותו כמו לביבה.
התן ברח הלאה והלאה עד שראה כמה בופלו רועים שם. "עזרו לי!" קרא "הסלע רודף אחרי!"
הבופלו הורידו את ראשיהם וכוונו את קרניהם מול הסלע. הסלע הכה בראשיהם והמשיך להתגלגל.
"אווך! ראשי כואב!" צעק אחד הבופלו.
התן רץ עד שראה שתי נשים זקנות יושבות לפני האוהל ומשוחחות. לידן היו מונחים גרזני אבן.
"עזרו לי!" קרא התן "הסלע רודף אחרי!" הוא הסתתר אחרי הנשים האלה וכשהסלע הגיע אליהן הן הכו בו בגרזנים והסלע נשבר לחתיכות קטנות.
התן, חסר כוח, נח על הארץ.
הנשים התחילו להתלחש ביניהן, אבל הוא שמע אותן.
"התן הזה שמן ועסיסי" אמרו "יתאים יפה לסיר שלנו".
התן המפוחד הבין שאלה מכשפות. הוא חייב לעשות משהו לפני שהן תבשלנה אותו לארוחה שלהן. הנשים הניחו שהתן עייף מדי כדי לברוח והן נכנסו לאוהל כדי לקחת את הסיר שלהן. התן ראה

את קנקני מים מחוץ לדלת. הוא קפץ, שפך את המים ונשכב שוב. כשהמכשפות חזרו אמר להן "אחרי הריצה הזו אני צמא מאוד. תנו לי מים לשתות."
המכשפות הצביעו על הקנקנים "הם מלאי מים, תן. שתה כמה שרק תרצה."
התן הפך את הקנקנים. "הם ריקים" אמר "אבל אני ארד לנהר ואמלא אותם בשבילכן." המכשפות האמינו לו.
התן הגיע לנהר והן לא ראו אותו יותר. אז הוא זרק את הקנקנים והתחיל לברוח מהר כמה שרק יכול היה.
כשהמכשפות הבינו שהוא רימה אותן הן כעסו והתחילו להאשים זו את זו. הן צעקו כל פעם יותר חזק ובסוף התחילו להרביץ זו לזו בגרזני האבן שלהן.
הן הרגו זו את זו וזה היה הסוף של המכשפות.